

Arrest

nr. 240 705 van 10 september 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 5 november 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 8 november 2018.

1.2. Op onbekende datum nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 2 december 2019 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en u bent geboren in het dorp Zaw, gelegen in het district Gardez, provincie Paktia. U bent afkomstig van de stam Alikhel. Toen u een leeftijd had van vijf of zes jaar, verhuisde uw vader met zijn gezin naar Pakistan. Jullie woonden aanvankelijk in Manshera, waarna jullie twee jaar later naar Punjab verhuisden. Daar woonde u met uw gezin achtereenvolgens in de dorpen Mandi Bawoddin en Bar Moussa.

Begin 2015 kwam het Pakistaanse leger de Afghaanse vluchtelingen opjatten om terug naar hun thuisland te trekken. Anderhalve maand na deze boodschap verhuisde u met uw gezin opnieuw naar jullie dorp van herkomst. Eenmaal terug in Afghanistan, bouwden jullie het ouderlijke huis opnieuw op, zocht u werk en ging u wandelen in de bergen met een vriend A.. Op een dag toen u met A., afkomstig van de stam Badokhel, op stap was, botste u op twee leden gelieerd aan de taliban. Ze eisten dat jullie hen zouden vervoegen en gaven jullie vijf dagen bedenktijd. Nadien zouden ze jullie dwingen. Bij thuiskomst vertelde u dit aan uw familieleden, waarop onmiddellijk werd beslist dat u het land diende te verlaten. Drie dagen na het gesprek vertrok u uit uw dorp Zaw, rond de maand hoot van het jaar 1394 Afghaanse kalender, februari/maart 2016. Via Iran reisde u naar Europa. U verbleef zes maand in Griekenland alvorens door te reizen naar België, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende op 8 november 2018.

Sinds uw vertrek komen de leden van de taliban nog steeds naar u op zoek, onder meer bij u thuis. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dan ook gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw identiteit en asielmotieven legt u een geschreven brief van mensen uit uw dorp neer, samen met een stemkaart van uw vader. Tijdens het persoonlijke onderhoud vond het CGVS handgeschreven nota's tussen uw documenten met onder meer plaatsnamen en een uitgeschreven tekst in het Urdu.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

*Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.*

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood

heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker** in wezen **de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 06/03/2019, p. 1-3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u verklaarde levenswijze als Afghaans vluchteling in Pakistan en aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Gezien u sinds uw vijfde of zesde in Pakistan woonde, u aangeeft op 9 november 1998 te zijn geboren en aanhaalt in 2015 naar Afghanistan te zijn teruggekeerd, mag worden aangenomen dat u tien jaar in Pakistan zou hebben gewoond als Afghaans vluchteling (verklaring DVZ, d.d. 04/01/2019, vraag 4; CGVS, p. 4, 10). Er mag dan ook enige kennis over het leven van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan worden verwacht.

Het valt echter op dat u geen enkel begin van informatie kunt geven over de verblijfsdocumenten die Afghaanse vluchtelingen in Pakistan kunnen verkrijgen. U haalt aan dat Afghanen die, zoals jullie in een dorp woonden, geen vluchtelingenkaart aanvroegen. Deze verklaring is vreemd, gezien u aangeeft dat er maar drie Afghaanse families in uw dorp verbleven, onder wie jullie, en de leden van de twee andere families wel een vluchtelingenkaart hadden (CGVS, p. 6). Het valt dan ook niet te begrijpen dat u niet weet waarom uw vader het verblijf van zijn gezin niet zou hebben willen legaliseren (CGVS, p. 6). Nochtans konden Afghaanse vluchtelingen zich reeds enkele jaren na uw aankomst met behulp van het UNHCR registreren. Die registratie leverde de vluchtelingen heel wat stabiliteit en voordelen op, zoals de COI in het administratief dossier aantoonde. Uw verklaring dat zo een kaart geen enkel voordeel opleverde staat dan ook in schril contrast met die info. Bovendien is ook uw kennis over de toch wel noodzakelijke vluchtelingenkaarten voor Afghanen onbestaande. U heeft er bijvoorbeeld geen idee van welke instelling deze kaarten uitreikte en waar men naast Peshawar nog kantoren had waar men heen kon achter een kaart (CGVS, p. 5-6). Info toont aan dat er meerdere kantoren zijn verspreid over

Pakistan. Uw verklaring dat jullie weinig contacten hadden met de twee andere families en het hen niet vroegen is niet ernstig en weinig coherent met uw latere bewering dat jullie eens of tweemaal per maand elkaar zagen en uw vader hen ook bezocht (CGVS, p. 6, 8). Zeker gezien de Afghaanse cultuur is het meer dan normaal dat immigranten in een ander land hun eigen land- en cultuurgenoten gaan opzoeken. Tot slot strookt ook uw bewering dat Afghaanse vluchtelingen met een vluchtelingenkaart 400 dollar per persoon kregen om zich vanuit Pakistan weer in Afghanistan te gaan vestigen, terwijl de COI in het dossier aantoont dat ze in 2015 slechts de helft kregen, met name 200 dollar (CGVS, p. 10).

Ook weinig geloofwaardig voor een Afghaanse vluchteling die jarenlang in Pakistan zou hebben gewoond is dat hij geen enkel vluchtelingenkamp kan benoemen, noch in Peshawar, noch in Punjab, waar u grotendeels verbleef. Straffer nog, u beweert zelfs dat er in Punjab geen Afghaanse vluchtelingenkampen gelegen waren, terwijl de info in het dossier aantoont dat deze provincie evenzeer een Afghaanse vluchtelingenkamp telt (CGVS, p. 6). Ook geconfronteerd met de naam van het kamp, Kot Chandna, doet dit bij u geen belletje rinkelen. Zelfs het meest gekende Afghaanse vluchtelingenkamp van Pakistan, Shamshatoo, zegt u amper iets. U komt niet verder dan dat het een kamp is, zonder er enige informatie over te kunnen geven of te kunnen preciseren waar het exact gevestigd is in Pakistan. Ook gevraagd naar bekende mujahedin die een sterke invloed hadden in de Afghaanse vluchtelingenkampen in Pakistan moet u toegeven geen enkele te kunnen benoemen (CGVS, p. 8). Geconfronteerd met de naam Hezbi Islami en haar leider Hekmatyar moet u evenzeer afhaken, wat toch wel zeer opmerkelijk is voor een Afghaanse vluchteling. Verder dan dat Hekmatyar een moskee heeft en een leider is, kom u niet. Deze Afghaanse leider gaf niet enkel uw land van herkomst een bloedige kleur, maar heerste ook over het vluchtelingenkamp Shamshatoo.

Bovenstaande kennis mag zeker worden verwacht van iemand die opgegroeid is in Pakistan en er een decennium als vluchteling tot kort voor zijn vertrek naar Europa gewoond heeft. Het ontbreken ervan doet dan ook heel wat vragen rijzen bij uw bewering dat u als Afghaanse vluchteling in Pakistan verbleef.

Vervolgens legt u onaannemelijke verklaringen af over uw leven in Pakistan zelf en dat van uw ouders. Vooreerst is het vreemd dat u over de twee andere Afghaanse families uit het dorp enkel kunt aangeven dat zij oorspronkelijk uit de provincie Paktia komen, maar niet verder kunt preciseren vanwaar exact in Paktia (CGVS, p. 8). Dit terwijl u zelf ook oorspronkelijk uit Pakta afkomstig bent (CGVS, p. 3). Vervolgens bent u ongeloofwaardig over de identiteit en activiteiten van uw vader in Pakistan. U haalt aan dat uw vader in Pakistan nooit gewerkt heeft, omdat hij enerzijds een oudere man was en anderzijds omdat hij ziek was tijdens jullie verblijf daar. Hij kampte er reeds vier of vijf jaar met nierstenen (CGVS, p. 9). Naast de bemerking dat het uiterst vreemd is dat iemand vier of vijf jaar lang met nierstenen zou te maken hebben waardoor hij heel die tijd niet kon werken (CGVS, p. 9), legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over de leeftijd van uw vader. Eerst haalt u aan dat hij vijftig jaar oud was en reeds vier of vijf jaar met nierstenen kampte om nadien te verklaren dat hij reeds 48 jaar oud was toen jullie Afghanistan verlieten. Geconfronteerd met de bemerking dat uw vader dan momenteel rond de 64 jaar moet zijn en dus geen 50, bevestigt u de opmerking van het CGVS dat hij inderdaad 64 jaar oud is (CGVS, p. 9). Vreemd is ook dat uw vader naar de kliniek van jullie dorp ging om zijn nierstenen te behandelen, maar u niet weet hoe deze kliniek, genaamd naar de dokter ervan, heette (CGVS, p. 9-10).

De door u aangemeten identiteit strookt evenmin met de nota's die het CGVS terugvond tijdens het persoonlijk onderhoud tussen de door u neergelegde documenten. Deze nota's, geschreven in het Urdu, tonen duidelijk uw reisroute aan en informatie betreffende de door u beweerde provincie van herkomst, zoals plaatsnamen, stamnamen, locaties van politiekantoren en een tijdsindicatie daarbij, alsook de huidige gouverneur van Paktia Nusratullah Arsala, de voormalige gouverneur Juma Khan Hamdard (door u genoteerd als Juma Khan Andar) en andere persoonsnamen. Ook u bevestigt deze vaststelling (CGVS, p. 4). Aan uw bewering dat deze zaken allemaal neergepend en voorgelezen zijn door een vriend van u die nota bene geen Pashtou kan, terwijl u beweert geen Urdu te kunnen lezen noch te kunnen schrijven, is niet ernstig. Aangezien u deze niet kunt lezen is het dermate vreemd dat deze toch tussen de door u neergelegde documenten in het kader van uw asielmotieven steken. De vaststelling dat u een neergeschreven tekst in het Urdu bij zich hebt, doet dan ook heel wat vragen oproepen bij uw bewering ongeschoold te zijn gezien u maar twee jaar school liep in Pakistan (CGVS, p. 9, 22) en ondarmijnt opnieuw de geloofwaardigheid van het door u beweerde profiel.

Tot slot dient over uw verblijf als Afghaanse vluchteling in Pakistan te worden opgemerkt dat het frappant is dat u hier geen enkel begin van bewijs over neerlegt. Nochtans woonde u meer dan een decennium samen met uw gezin in Pakistan, heeft u er gewerkt in een winkel, ging u er een jaar of twee naar

school en kreeg u logistieke hulp van het UNHCR bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 3, 4, 9, 10, 22). Het is markant dat u er dan ook niet in slaagt noodzakelijk bewijsmateriaal die uw Afghaanse identiteit en verblijfplaatsen in Pakistan ondersteunen neer te leggen. Ook deze vaststelling doet vragen rijzen bij de door u beweerde verklaringen.

De gevonden nota's betreffende uw regio van herkomst ondermijnen ook uw kortstondig verblijf in Afghanistan, meer bepaald in Gardez, Paktia. De door u gerecapituleerde kennis tijdens uw persoonlijk onderhoud lijkt dan ook volledig te zijn ingestudeerd, wat de geloofwaardigheid van uw beweerde terugkeer naar Afghanistan te niet doet.

De vaststelling dat uw kennis ingestudeerd is, lijkt te worden bevestigd door de hiaten in uw kennis betreffende uw onmiddellijke leefomgeving. Gevraagd naar de woonplaats van uw verloofde geeft u aan dat deze in Melin woont. Het dorp Do Aba situeert u daarna correct boven Melin (CGVS, p. 15). Vreemd is echter dat de dorpen Shaikhan en Gedar u dan weer helemaal niets zeggen, terwijl deze dorpen zich net tussen uw dorp Zawa en Melin bevinden (CGVS, p. 15). Ook dient te worden opgemerkt dat u het dorp Halim Qala verkeerdelijk situeert als dichtbij Melin, en dat u beweert vanuit Gardez stad eerst langs Melin te moeten om tot in Halim Qala te geraken (CGVS, p. 15). Halim Qala ligt volgens de kaart die werd toegevoegd aan het dossier echter veel dichterbij Gardez dan bij Melin, en eigenlijk zelfs niet in de nabije omgeving van Melin. Tot slot dient hierover te worden opgemerkt dat het in het oog springt dat u weet dat er exact 34 provincies zijn in Afghanistan, iedere provincie een grote stad heeft, maar u geen enkele grote stad kunt opnoemen wanneer daarnaar wordt gevraagd (CGVS, p. 11).

Wanneer dan wordt gepeild naar de beleving van uw terugkeer, na een jarenlang verblijf in een ander land, is het opmerkelijk dat uw verklaringen allerm minst doorleefd overkomen. Hoewel een landbouwer jarenlang tijdens jullie verblijf in Pakistan uw vaderlijke gronden bewerkte in Afghanistan en deze persoon uw familie duidelijk goedgezind was gezien hij deze gronden jarenlang als een goede huisvader beheerde, deze niet confisqueerde en zonder morren teruggaf bij jullie terugkomst (CGVS, p. 17), is het frappant dat u niet weet hoe deze persoon heet (CGVS, p. 17). Ook uiterst opmerkelijk is dat u, hoewel u beweert dat u met uw vader naar de stad trok om er boodschappen te doen (CGVS, p. 12), zich niet kunt herinneren hoe het Afghaanse geld eruit zag, welke munten er waren en welke biljetten de Afghanen hanteerden (CGVS, p. 17). Om deze beperkingen te verduidelijken haalt u aan dat uw vader het geld beheerde en u vertelde dat u afstand diende te doen van geld, wat niet geloofwaardig overkomt (CGVS, p. 17). Eerder haalde u namelijk aan dat jullie na een maand in Afghanistan te hebben verbleven met Afghani betaalden op de markt en u werk zocht in Gardez stad (CGVS, p. 12). Waarom u dan, als oudste zoon (verklaring DVZ, vraag 17), afgeschermd diende te worden van geld, mag een raadsel heten. Te meer ook omdat u, zoals eerder beweerde, ook in Pakistan instond voor het gezinsinkomen. Ook vreemd is dat u, hoewel u beweert in de bazaar bloem, bonen en groenten te zijn gaan kopen, zich zelfs bij benadering niet meer herinnert hoeveel deze door u opgesomde etenswaren hebben gekost in Afghanistan. Voor iemand die jarenlang in een ander land woonde mag worden verwacht dat hij zich toch zou herinneren voor welke prijs meer of minder hij de dagdagelijkse zaken in zijn thuisland kon kopen.

Ook uw documenten die moeten aantonen dat u uit Paktia komt, kunnen niet overtuigen. U legt immers geen enkel stuk neer dat uw Afghaanse identiteit of herkomst uit Afghanistan kan aantonen. De stemkaart van de persoon die uw vader moet zijn (CGVS, p. 14) zeggen niets over uw identiteit en bevatten ook geen aanwijzingen over uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Bovendien toont u op geen enkele wijze een bloedband aan met de eigenaar van deze kaart. Het dorpsattest werd dan weer duidelijk opgemaakt op uw vraag om te dienen als bewijsstuk (CGVS, p. 14). Het gesolliciteerd karakter ontnemt het stuk zijn objectieve bewijswaarde. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk geleefd te hebben als Afghaans vluchteling in Pakistan zoals u beschrijft, afkomstig te zijn uit het district Gardez, provincie Paktia of zelfs maar de Afghaanse nationaliteit te hebben. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Gardez, provincie Paktia heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te

vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (Zie het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw voorgehouden Afgaanse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 06/03/2019 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen en uw beweringen geleefd te hebben als Afgaanse vluchteling in Pakistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afgaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd nochtans bij aanvang van uw onderhoud benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. Geconfronteerd met de bedenkingen van het CGVS dat u niet aannemelijk maakte als Afgaanse vluchteling in Pakistan te hebben gewoond en aldus geen geloofwaardige verklaringen aflegde over uw Afgaanse identiteit, haalt u aan dat u geen enkel bewijs kunt neerleggen omdat uw ouders onzorgvuldig waren, en dat u verder geen opmerkingen heeft maar

het CGVS doorverwijst naar uw dorpelingen in Afghanistan (CGVS, p. 22). Vanzelfsprekend is het aan de verzoeker om internationale bescherming om plausible en geloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn identiteit en plaatsen van verblijf voor zijn komst naar België.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over wie u bent of waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw voorgehouden land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 48 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het “algemeen beginsel van voorzichtigheid” en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid “(afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)”.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn herkomst en vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig zijn.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met volgende stukken: (i) het origineel van zijn taskara met vertaling; (ii) het origineel van een "*Identity Acknowledgment Confession letter*" met vertaling; (iii) het bewijs van een paspoort aanvraag; (iv) het origineel document van de "*National Statistics and information authority*".

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikelen 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven maar geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op het Vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Wat betreft verzoekers algemene verwijzing naar "*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*" stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht concreet worden vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoeker eventueel nog zou kunnen bedoelen.

Verder is de Raad geen "*algemeen beginsel van voorzichtigheid*" bekend en kan dit onderdeel van het middel derhalve niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.2.2. Verzoeker voert aan de taliban te vrezen nadat deze hem bij terugkeer van Pakistan naar Afghanistan vroegen om hen te vervoegen en hij hierop het land uit vluchtte. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen als zou hij afkomstig zijn van het dorp Zaw, in het district Gardez in de Afghaanse provincie Paktia, noch aan zijn verklaringen als zou hij gedurende tien jaar als Afghaans vluchteling in Pakistan hebben verbleven. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) verzoeker geen enkel begin van informatie kan geven over de verblijfsdocumenten die Afghaanse

vluchtelingen in Pakistan kunnen verkrijgen, zijn verklaringen als zou zijn familie geen vluchtelingenkaarten hebben aangevraagd niet aannemelijk zijn, zijn kennis over deze noodzakelijke vluchtelingenkaarten voor Afghanen onbestaande is en zijn verklaringen aangaande de prijs van een vluchtelingenkaart foutief zijn; (ii) het niet aannemelijk is dat verzoeker, die jarenlang in Pakistan zou hebben gewoond, geen enkel vluchtelingenkamp kan benoemen, zelfs foutief beweert dat er in Punjab geen Afghaanse vluchtelingenkampen zijn en zijn kennis van bekende mujahedin die een sterke invloed hadden in Afghaanse vluchtelingenkampen in Pakistan onbestaande is; (iii) verzoekers verklaringen over zijn leven en dat van zijn ouders in Pakistan ongeloofwaardig zijn; (iv) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden profiel als ongeschoolde man; (v) het niet aannemelijk is dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt over zijn verblijf als Afghaans vluchteling in Pakistan; (vi) de gevonden nota's betreffende zijn regio van herkomst zijn kortstondig verblijf in Afghanistan ondermijnen; (vii) verzoekers kennis over Afghanistan volledig ingestudeerd van aard is nu (1) zijn kennis van zijn onmiddellijke leefomgeving hiaten bevat, (2) verzoekers verklaring over zijn beleving van zijn terugkeer allerm minst doorleefd overkomen; (viii) de door verzoeker voorgelegde documenten die moeten aantonen dat hij uit Paktia komt niet kunnen overtuigen, zoals wordt toegelicht; (ix) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoeker als Afghaans vluchteling in Pakistan heeft verbleven en afkomstig is uit het Afghaanse district Gardez in de provincie Paktia of zelfs maar de Afghaanse nationaliteit bezit, evenmin geloof kan worden gehecht aan het feit dat hij voor zijn komst naar België in het district Gardez in de provincie Paktia heeft verbleven en bijgevolg evenmin aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan.

2.3.2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Gardez in de Afghaanse provincie Paktia, dan wel dat hij als Afghaans vluchteling jarenlang in Pakistan heeft verbleven en dat hij derhalve door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen, het onmogelijk heeft gemaakt om een correct zicht te krijgen op zijn herkomst en zijn nationaliteit en dus op zijn eventuele nood aan bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Aangaande zijn leven als Afghaans vluchteling in Pakistan voert verzoeker in het verzoekschrift nog aan dat zijn beperkte kennis over de levenswijze van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan toe te schrijven is aan zijn specifieke situatie. Verzoeker benadrukt in dit verband dat hij slechts in één kamp geleefd heeft in Mansehra toen hij nog erg jong was en hij op 7 of 8-jarige leeftijd naar Punjab is verhuisd met zijn familie waar zij niet in een kamp woonden en waarbij zij bijgevolg omringd waren door Pakistaanse onderdanen en de Pakistaanse levenswijze. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen aangaande hun contacten met de twee andere Afghaanse families en betoogt dat hieruit volgt dat hun contacten hartelijk, maar oppervlakkig waren en dat hij zich als jonge man niet inliet met gesprekken met de Afghaanse dorpelingen. Verzoeker besluit dat er bijgevolg geen rekening werd gehouden met zijn specifieke situatie waar hij niet als “een ‘standaard’ Afghaanse vluchteling” in Pakistan leefde, maar in een heel andere situatie vertoefde.

De Raad merkt te dezen op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers jonge leeftijd ten tijde van zijn verblijf in Pakistan, doch dat in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat van verzoeker – ongeacht zijn jeugdige leeftijd – wel degelijk kan worden verwacht dat hij doorleefde, geloofwaardige en correcte verklaringen kan afleggen met betrekking tot elementen die verband houden met zijn directe leefomgeving en de regio waar hij gedurende tien jaar beweert te hebben verbleven als Afghaans vluchteling, alsmede dat hij een aantal basiszaken kent die inherent verbonden zijn aan het leven als Afghaans vluchteling in Pakistan en dat hij een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan situeren, *quod non in casu* zoals blijkt uit de hiervoor vermelde motieven. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker als Afghaans vluchteling die jarenlang in Pakistan zou hebben gewoond geen enkel begin van informatie kan geven over de verblijfsdocumenten die Afghaanse vluchtelingen in Pakistan kunnen verblijven, hij hieromtrent zelfs foutieve verklaringen aflegt, dat hij niet op de hoogte is van Afghaanse vluchtelingenkampen in Peshawar, noch in Punjab en dit zelfs los van de vraag of hij al dan niet in een dergelijk kamp heeft verbleven en dat hij ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn leven in Pakistan en dat van zijn ouders. Met de bewering als zouden zijn ouders weinig energie hebben besteed aan het overbrengen van de Afghaanse tradities, cultuur, etc. en dat hij zelf weinig tot geen contact had met andere Afghaanse families, komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er dan ook niet in slaagt om de voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Zo verzoeker nog aanvoert dat hij zal proberen documenten voor te leggen, dient erop gewezen dat hij tot op heden nalaat om dit te doen en bijgevolg geen enkel bewijskrachtig stuk voorlegt dat zijn verblijf als Afghaans vluchteling in Pakistan kan staven.

In zoverre verzoeker voorts aanvoert dat hij slechts tot zijn zes jaar in Paktia heeft gewoond en, bij terugkeer naar Afghanistan, er slechts 6 à 7 maanden heeft verbleven waardoor het logisch is dat hij bijna geen kennis heeft van zijn regio van herkomst, dient te worden opgemerkt dat van verzoeker wel degelijk redelijkerwijze verwacht kon worden dat hij kon antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent zijn directe leefomgeving en de regio waarvan hij beweert afkomstig te zijn, te meer aangezien zijn verloofde in Afghanistan woont. Daarenboven kan verzoekers voorgehouden kort verblijf in Afghanistan zijn ongeloofwaardige en niet-doorleefde verklaringen aangaande zijn beleving van het dagdagelijks leven na een jarenlang verblijf in een ander land niet toedekken.

Waar verzoeker te dezen vervolgens wijst op een reeks elementen die hij volgens hem wél correct kon weergeven betreffende zijn beweerde regio van herkomst, dient erop gewezen dat het loutere feit dat verzoeker een aantal elementen correct kon weergeven op zich geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende datgene waaruit het beperkte en ingestudeerde karakter van verzoekers kennis blijkt. Dit klemmt des te meer daar verzoeker aangaande de door hem voorgelegde nota's die onder meer informatie bevatten over de door hem voorgehouden regio van herkomst verklaart dat zij deze informatie bevatten omdat hij die zaken vergeet (administratief dossier, stuk 6, p. 4-5), hetgeen verder duidt op het ingestudeerde karakter van zijn kennis. Het louter herhalen van een aantal verklaringen is op zich geen dienstig verweer tegen deze vaststellingen. De lacunes in verzoekers kennis zijn van een dermate zwaarwichtige aard dat ze niet kunnen worden ongedaan gemaakt door de kennis die hij wel op een correcte wijze weergaf.

Ook de vaststelling dat verzoeker zijn persoonlijke onderhouden in het Pashtou heeft afgelegd en voorhoudt geen Urdu te spreken, kan zijn gebrekkige kennis aangaande zijn voorgehouden regio van herkomst niet toedekken. Er dient immers op gewezen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden overweegt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers aangemeten identiteit nu het niet geloofwaardig is dat een vriend nota's heeft opgesteld in het Urdu voor verzoeker aangaande zijn reisroute en informatie betreffende de door hem beweerde provincie van herkomst, dewelke hij bijgevolg niet zou kunnen lezen en toch heeft voorgelegd in het kader van zijn asielprocedure.

Zo verzoeker nog aanvoert dat het van essentieel belang was dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meer vragen had gesteld om na te gaan waar hij heeft geleefd, in welke omstandigheden, wat zijn nationaliteit en afkomst is, dient erop gewezen dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud wel degelijk blijkt dat verzoeker omstandig werd ondervraagd over deze aspecten. Er dient te worden benadrukt dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet toekomt aan de '*protection officer*' om het persoonlijk onderhoud te '*sturen*'. Verzoeker, noch zijn raadsman maakten doorheen het persoonlijk onderhoud enige opmerking met betrekking tot de vraagstelling, ook niet wanneer hen op het einde ervan uitdrukkelijk de kans werd

geboden iets toe te voegen. Het is dan ook allerm minst ernstig om in onderhavig verzoekschrift plots te beweren dat er tijdens het persoonlijk onderhoud onvoldoende onderzoek zou zijn gevoerd naar een bepaald element uit verzoekers relaas. Dit is slechts een *post factum*-bewering, die duidelijk tot stand kwam na confrontatie met de bestreden beslissing. Verder verplicht geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal ertoe om, zo dit al mogelijk zou zijn, verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud onmiddellijk te confronteren met ieder motief en/of iedere vaststelling die in de bestreden beslissing wordt aangehaald. Overigens laat verzoeker na om in het verzoekschrift *in concreto* aan te duiden welke elementen hij niet of onvoldoende zou hebben kunnen uiteenzetten tijdens zijn persoonlijk onderhoud, laat staan dat hij aanduidt op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de motieven van de bestreden beslissing.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De ter terechtzitting neergelegde stukken, met name (i) het origineel van zijn taskara met vertaling; (ii) het origineel van een "*Identity Acknowledgment Confession letter*" met vertaling; (iii) het bewijs van een paspoort aanvraag; (iv) het origineel document van de "*National Statistics and information authority*", kunnen de Raad niet overtuigen. Verzoeker geeft in zijn aanvullende nota geen enkele uitleg over de wijze waarop hij de documenten verkregen heeft. Ter terechtzitting gevraagd hoe hij plots aan documenten komt, houdt verzoeker voor dat zijn vader de documenten kon bekomen. Nogmaals gevraagd hoe zijn vader originele documenten voor hem kon bekomen, op basis van welke documenten, stelt verzoeker dat zijn vader alle gegevens over hem heeft en de documenten kon aanvragen. Een paspoort is in België aangevraagd op basis van de door zijn vader bekomen stukken. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (landeninformatie stuk 13, COI Afghanistan Corruptie en documentenfraude nr. 4, p.10) blijkt dat allerhande officiële identiteitsdocumenten, zoals identiteitskaarten en paspoorten, tegen betaling kunnen verkregen worden. Omwille van de relatieve bewijswaarde van deze voorgelegde stukken, volstaan deze documenten op zich niet om het vluchtrelaas van verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Er moet bijgevolg ook nagegaan worden of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. *In casu* is echter in het kader van verzoeker zijn verzoek gebleken dat zijn verklaringen allerm minst overtuigen.

2.3.2.6. Waar verzoeker onder verwijzing naar artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en arresten van de Vaste Beroepscommissie, alsook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanhaalt dat hem minstens het voordeel van de twijfel moet worden gegund, merkt de Raad op dat - daargelaten de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht - uit het voorgaande blijkt dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.7. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het

ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt omwille van het hoger vastgestelde leugenachtige karakter van zijn verklaringen omtrent zijn herkomst en asielrelaas zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. De verwijzing naar een rapport van UNAMA aangaande de situatie in Afghanistan in het algemeen en de provincie Paktia in het bijzonder, kan bijgevolg niet dienstig worden aangebracht.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS